

„שלישי בדצמבר 1919: חזרתי ל- ניריורק. בערב היתה לנו ישיבה ממושכת. רביעי בדצמבר: פגישה ממושכת של ועדי האגודות. חמישי בדצמבר, באחת-עשרה ועלושים: נ- שאתי אשה. בשישי: ישיבה ממושכת של הוועד הארצי של פועלי ציון.

הדברים הללו קרו לדידי בן-גוריון, הם כתובים ביומנו, העומד להתפרסם במסגרת ספר על פולה. לפולה עצמה יש גרסה משלה על העניין: „זה היה ביום הרביעי בבוקר. התלבשתי במיור חיד יפה. היתה לי שמלה יפה מאוד. הייתי אחות ראשית בוחר ניתוח. כולם לא הבינו למה באתי כל-כך לבושה. לקחתי כמה שעות של חופש והלכנו למשרד-הירישוב. אף אחד מ- המשפחה לא בא. כל המשפחה התי- נגדה שאתחתן איתו... פתאום ציוני! היו כל-כך הרבה בחורים טובים ו- מסודרים בני-יורק, אמרו לי. למה אני צריכה אחד כזה שמדבר כל הזמן על חלומות. פליט!

„אבל האמנתי בו, ידעתי שהוא יהיה איש גדול. נו, התחתנו; הוא היה בן שלושים ואחד, ואני בת עשר- רים וחמש. זה הבדל גיל אידיאלי. אני גרתי עם שלוש חברות סטודנטיות, ובן-גוריון גר בחדר עם בן-צבי.

„אחרי החתונה הוא הלך לישיבה, ואני חזרתי לחדר הניתוחים. חזרתי לגור עם החברות שלי, הוא עם בן- צבי. מה יכולנו לעשות? בשבת נפ- גשנו והלכנו לחפש דירה. נראה שהחתונה התטופה בכל זאת הצליחה. כי הדבר שעליו גאה פולה עד היום הוא שבן-גוריון מסיים את כל מכתביו אליה ב„שלך באהבה.“

לא אהב עניינים

יש אנשים שבשבילם בריכת תלאיבי היא מקום-בילוי. יש כאלה שבשבילם זה מקום שחייה, מקום תחם השמש, או מקום תצ- פית על חתיכות. בשביל דויד ארכיב ה- בריכה היא מקום-עבודה. אם אתם הולכים לבריכה, ואיש לא גונב מכם את השעון שלכם, אם אף אחד לא מביע אתכם במים, ולא זורק לכם אבנים בראש, תדעו שזה רק בזכות דויד ארכיב. אם מישהו כן גונב את השעון שלכם, וכן זורק לכם אבנים בראש, תדעו שזה רק באשמתו של דויד ארכיב.

משקלו של דויד ארכיב כולו, יחד עם כל המחרוזות שיש לו על הצוואר, 150 קילו. בלי המחרוזות משקלו רק 130 קילו. הוא קצין-הביטחון של הבריכה, הממונה והאח- רא על כל מה שקורה ולא קורה בה. מה זאת אומרת, קצין-הביטחון של הברי- כה? לדויד ארכיב יש לכך הסבר קצר ו- קולע: „אני, התפקוד שלי לשמור שלא יפ- רעו לאנשים. יש כל מיני טיפוסים, ה- באים לבריכה כדי להיות שמחים. זה מפריע לאנשים, ואני צריך לגרש אותם.

כשאני רואה שהולך לקרות בבריכה משהו רציני, אני תיכף מפריד. כשאני רואה כמה בחורים נטפלים במחורה ומתחילים איתה, או אם היא מסכימה — לא איכפת לי; אבל אם נוגעים בה, והיא לא רוצה — אני מתערב.

העונש שלי זה להוציא מהבריכה. לפני שנתיים היה בראש אחד שהיה מסוכסך עם אשתו. הוא הלך עם חברה שלו, ועוד לא התגרש, אז הוא היה בבריכה עם ה- חברה, וראה את אשתו באה עם חבר שלה. לא הספקתי להסתכל, וכבר שני הגברים היו הולכים מכות. אני הפרדתי ביניהם ו- גירשתי אותם מהבריכה. כל אחד הלך ה- ביתה עם החברה שבאה איתו.“

ובנו עדיין לא מסתיימים התפקידים של דויד. הוא ממונה גם על האסתטיקה של הבריכה, ועל המעשים המגונים שבה. הוא לא יתן לאנשים להסתובב שם בלבוש ש-

חתונת השמלות

הדוגמנית שמעונה שיוארץ התחתנה עם שמלה מפוארת וקומה בחרושים לבנים. ל- מעשה היא היתה צריכה להתחתן לפני כמה חודשים, עם אולם מפואר בשרתון. אבל העניין בוסל, נחה, ועכשיו היא התחתנה עם שמלה מפוארת עד לריצפה. במלון רמת אביב.

בערב החתונה נערכה מסיבת-רוקים. ה- מסיבה התחילה בארוחת-ערב במסעדה, והסי- מטייה במישחקי-קלפים. לפני ערב החתונה אייאפשר היה לקנות שום שמלה, או בגד, בשום חנות תלאיבית. הכל נחסף עלידי המזומנות. מה שנשאר בחנויות היה דק סמרטוטים, שאינם ראויים לבוא ביו קהל מפואר. נשים פשוטות, שלא ידעו על ה- מאורע ורצו לקנות לעצמן שמלות, נאלצו לזכות עד לאחר החתונה.

כל שמלות-הפאר התאספו באותו ערב סביב חופת הגלדילות שפרחה סביב ה- בריכה. זיוה שומרת לבשה שמלה שחורה. זיוה לחוביץ לבשה שמלה ורודה. רותי נוימן לבשה שמלה ורודה, ואילנה רוכי- נא לבשה שמלה ורודה. השמלה של יונה לחוביץ היתה שמלת אמפיר. השמלה של אילנה רוכינא לא היתה אמפיר בכלל, אבל היתה לה תסרוקת גבוהה. לאילנה, לא ל- שמלה.

זיוה שומרת לבשה שמלה שחורה, ויעל מוטלון שמלה פרחונית, מה שאייאפשר לה- גיד על אורה כהה. משום שהיא לבשה שמלה שחורה, אבל על השמלה שלה היו פרחים וסרטים. ועל השמלה של יעל מוטלון היו רק פרחים. זיוה שומרת לבשה שמלה שחורה, והכלה לבשה שמלה ארוכה. שפרה הולנדר, שיש לה חנות-בדים, לבשה שמלה מהרבה בדים. קראו לה גיופינה. לא לשפ- רה, לשמלה.

לשמלה של זיוה שומרת לא היה שם, אבל היא היתה שחורה. זה חושב מאוד, מפני שאחר-כך, במועדון-הלינה של שרתון, ראה אותה קירק רוגלאס ואמר כמה ש- היא יפה. זיוה, לא השמלה.

כל הנשים הסתובבו עם תסרוקות של

פפ, חוץ מפפ, שהיתה בלי תסרוקת. קירק דונגלאס ראה את כל הנשים הללו, ואמר שאוסף כזה של נשים יפות הוא לא ראה בשום מקום בעולם. הוא לא היה בחתונה, למרות שכולם היו במימים שהחברה שלו, רותי נוימן, תביא אותו. הוא נפגש איתה רק לאחר מכן במלון שרתון. לעומת זאת, מי שכן היה בחתונה, זה החתן. הוא היה לבוש בבגד חתונה נהדר. קוראים לו בני בירק. לחתן, לא לבגד.

שמעונה וכוני

צריכים לקנא באיש קנאי

בשבוע שעבר גורש מהארץ סם פלדמן, טייס אל על. זה שתקף את גרושתו בקת של אקדה, כפי שהעולם הזה כבר סיפר לכם בשעתו. חבר שביקר אותו השבוע בפאריס מספר שפלדמן אומנם אינו רוצה לחזור ל- ארץ, אבל הוא רוצה את הזכות לבוא לכאן מתי שירצה, כי לפי החוק בנו הגדול צריך לחיות איתו. הוא לא לקח אותו איתו ל- פאריס, כי לא רצה להפריד בין שני ילדיו, הבן והבת.

פלדמן סיפר גם שאשתו, רותי, התעללה בו, ושהוא השתולל לא משום שעשתה מה שעשתה, אלא משום שהיא עשתה את מע- שה בנזכות הילדים. הוא טען שאפילו את הסיגור שלו היא בילבלה בקסמיה.

החבר שביקר אותו בפאריס הוא רק אחד מחבריו המעריכים אותו, והמתמרמרים על גירושי. חברים אלה, ביניהם טייסים, שכ- ניים, ואנשים זרים, שמעמו על המקרה, התארגנו בראשותו של אייבי נתן, אספו כספים, והחליטו לשכור עורך-דין, על מנת לערוך משפט ולבטל את הגירוש.

אמר אייבי נתן: „משרד-הפנים לא יכול לאשר שליחת אדם כזה מהארץ. הוא היה גיבור. הוא היה הטייס הראשון שהפציץ את קהיר. שבוע-עשרה שנים מהחיים שלו הוא הקדיש לתעופה כטייס וכמדריך.

הטעות היחידה שעשה היתה, שהוא התי- אהב קצת יותר מדי באשה. יש המון אנשים חולים במדינה הזאת. לא שולחים אותם ל- חוץ-לארץ. והאדם הזה אינו פושע, רק אומלל.

היו צריכים לתת לו טיפול פסיכיאטרי, ואז, בסוף, הוא היה אולי חוזר אליה. שלחו אותו לארץ אחרת בלי גרוש. עכשיו הוא

אינו צנוע, ולא יתן להם לעשות שום דבר מגונה.

לפני שבועיים בא לבריכה זקן אחד בן שבעים, עם גטסק ארוכים ומלוכלכים. דויד ראה שהדבר הזה לא צנוע, ונתן לזקן בגד ים. לפני שנה הוא הרביץ מכות-רצח לבחור אחד שהוריד את המכנסים, והיה מתעסק עם נשים שעברו עלידו במים. הוא ראה שזה לא צנוע, המעשה הזה, הוא בכלל לא אהב דברים כאלה. הוא אהב צוק.

יש כמה טיפוסים שהולכים לבריכה ה- קטנה של הילדים ועושים שם דברים לא צודקים לילדות קטנות. את זה הוא לא יכול לסבול בכלל.

ילדים זה דבר עדין. הם אוהבים אותי. אני תמיד אומר להם שלא יפחדו. אם יש ברים כאלה, שיבואו אלי להגיד לי. יש טיפוסים שפשוט צוללים ותופסים את היל- דות הקטנות בין הרגליים. זה לא יפה. אני לא אוהב עניינים כאלה. פעם זה היה קורה כל יום. עכשיו זה לא קורה כל יום. רק פעם בשבוע.“

דויד ארכיב מכיר את הבריכה כמו את כף ידו. הוא יודע בעל-פה את הגיאוגרפיה והדמוגרפיה שלה: „יש קודם כל הגג של הקיוסק, שם יושבות החתיכות. הצעירות ה- מתזמזמות עם החתיכים שלהן נמצאות ליד החול שליד הגדר. ברחבה שלפני הבריכה יושבות הפולניות וכל היענטס.

„אנשי הצפון יושבים על-יד הבריכה של הילדים. גם האמנים יושבים שם. בשנה ש- עברה היו יושבות שם כל החתיכות הטור- בות. השנה אין כל כך הרבה חתיכות.“

השנה גם אין, לפי דבריו, מוסר בבריכה. בחורים צעירים וחטונים מחפשים להם נשים זקנות שתפרנסנה אותם. נערות צעירות נופלות לבזבז בגלל גברים זקנים המפתים אותן. כולם יותר מדי חופשיים, ולאף אחד אין כבוד.

במצרים היה בכלל יותר טוב, וב- כליף, איפה שהוא עובד בלילה, יותר גרוע.

איזי

והאלוהים

אם מדברים כבר על חתונות, כדאי להז- כיר שגם איזי בן-יעקוב, מלך הביטניקים לשעבר, התחתן, עם האנסטייה שלו, הצעיר- רה ממנו בלמעלה 25 שנים. זה היה ביום הראשון בלילה. בחתונה הזאת השתתפו ה- חתן, הכלה, עשרה מזומנים, וברגע האחרון הגיע לשם גם רב.

לכבוד הרב עשה איזי כמה מחוות של רצון טוב. הוא כיסה את הראש של אשתו במספחת אחת ואת החזה שלה שבלט קצת מבעד למספחת אחרת. הוא סובב את החזות של הפסלים שלו אל הקיר, שם מזוזה על הדלת.

אמרו לו שהרב לא יחתן אותו בלי מזו- זה. לאחר כל זאת — הרב כמעט שלא בא. הוא הגיע רק לאחר שאיזי בלע קופסה שלמה של כדורי- הרגעה, והתפלל ל- אלוהים, שישלח א- ליו את הרב שלו, ושיסיים את החתונה בשלוש.

האלוהים שמע ל- חתינתו, חיתן אותו בשלוש, נתן לו לשנות שמפניה לאחר החתונה, ועכשיו הוא שולח אותו לירח-דבש בספרד.

מי שחושב שכל הסיפורים הללו לא דרשו ממנו מאמץ מיוחד — טועה. משום שה- הורים של הנערה רודפים את איזי מאותו יום שבתם עברה לגור בדירה שלו. זה היה לפני שלושה חודשים.

במשך שלושת החודשים האחרונים הם היכו אותו כמה פעמים. הם ניסו לשכנע את בתם לעזוב אותו, וכשהגיעו מים עד נפש, הלכה אם הנערה למערכות העיתונים וביקשה לכתוב זקן מסורף חסף את בתה הצעירה והיפה.

אם ההורים לא התפרצו באמצע החתונה, ולא חטפו את בתם ברגע האחרון, הרי זה נס. זה סימן שיד אלוהים היתה בדבר.

יכול רק להתאבד, כי לטוס לא יתנו לו ב- שום מקום. „וכל זה בגלל שהוא קנאי. אני מקנא בו, איך שאדם כמיהו מסוגל לאהוב כל-כך חזק. הרבה אנשים יכולים לקנא בו על-כך. אני

סם פלדמן

מכיר את כל הבעלים הנשואים בא"ע. אף אחד לא היה יותר נאמן ממנו לאשתו. „ומה אם הוא לא אורח ישראלי? במלחמה שאלו אותו אם הוא אורח או לא? עכשיו הוא יושב בפאריס, המיסכן הזה, בלי מיל על הנשמה, כשהאוסו שלו והבית שלו אצל אשתו. איך אפשר לעשות דבר כזה?“